

In zori

Roxana.c

Cresc suliți de lumină rând pe rând
sub chipul lunii limpede și sferic
iar noaptea-și strânge vălurile blând
cu degete subțiri de întuneric.

Orașul încă tace amortit.
Pe stradă trec năluci spre nu-știu-unde
și parcă-o clipă timpul a murit
cu limba-nțepenită-ntre secunde.

E liniște, la fel ca-n prima zi
când își vorbeau doar frunzele și vântul,
când nu erau războaie, agonii...
însă aud cum bântuie pământul

sirena unui tren, lamento lung
chemând cotidienele rutine
iar eu visez că dorm și nu ajung
și las să plece trenul fără mine.